

Ἄδερφέ μου,
μὲς τὸ βάθος,
στὴ γωνιὰ τοῦ σκοτεινοῦ δωματίου μου
ἔχω τοῦ ἀδερφοῦ μας
πὸν σκότωσης
ἀπὸ τότε
τὸ νεκρικὸ φέρετρο.
Κι ὅλες τὶς νύχτες μου
παραστέκω λυπημένος καὶ ξάγρυπνος
τὴ μορφὴ σου Μπενάρης.
Ἐσένα πὸν πλησιάζεις
τυραγνισμένο, ἀλλόφρενο
κι ὅμως ἀνθρώπινο φάντασμα
καὶ σκυμμένος στὸ φέρετρο
μ' ἀνέκφραστη ἀπόγνωση
ἀκοῦς, χωρὶς νὰ μιλᾷς πολὺ,
τὸ νεκρό μου :

— Μπενάρης,
νὰ πεθάνω ποτέ μου δὲν εἶθελα
ἀπ' ἀνθρώπινο χέρι.
Στὴ ζωὴ μου πικράθηκα
κι ἔνωσα μόνος,
φριχτὰ μόνος.
Μὲ τὸ πλο στὸ χέρι
εἶχα κληθεῖ νὰ σκοτώσω.

— Ποιόνε Κρεὲλ ἀδερφέ μου;

— Ἐσένα Μπενάρεις.

Κι εἶταν ἀδέξιο τὸ χέρι μου
κι ἀθώα ἡ καρδιά μου
καὶ μὲ πρόλαβε τὸ δικό σου χέρι.
Ἡ φρίκη τοῦ αἵματος
μὲ γέμιζε δέος καὶ σκοτοδίνη.
Οἱ κάκτοι ἔνα γύρω μου
ἀπ' τὴ φρίκη τους ρίγησαν
καὶ μεγάλωσαν πιθαμὴ
τὰγκαθερά τους μάτια.

Βρέθηκα μόνος.

Κι ἔμεινα μόνος.

Ἄνάσκελα ἔξω ἀπ' τὰμπροί μου,
κάτω ἀπ' τὰ βλέμματα
τῶν παγωμένων ἄστρον.
Τὸ αἷμα μου πάγωνε
κι ἀπ' τὴ δίψα
τὰ χεῖλη μου ἔφρουγαν.
Τόσο μόνος, Μπενάρεις,
τόσο πολὺ κατάλαβα τὴ μοναξιά μου.

Μ' ἀφήσατε σεῖς οἱ ἄνθρωποι
πληγωμένο καὶ μόνο
βρόμικοι, κτηνώδεις
καὶ σεῖς κι οἱ συντρόφοι μου,
στὰ χαρακώματα
μὲς τῆ νύχτα ἀνυπεράσπιστο
ν' ἀκούω τοὺς φοβισμένους γρούλλους
καὶ τὰ δικά σας τὰλλόδοξα κύμβαλα.
Τοῦ μίσους τὰλλόφρονα κύμβαλα
ἀπ' τῶν θυμάτων τὰ χέρια.

— Συχώρα με, Κρὲλ ἀδερφέ μου.
Κι ἐγὼ εἶχα μαζί
μὲ χιλιάδες κληθεῖ
νὰ σκοτώσω. Συχώρα με.

— "Ὅχι Μπενάρεις.
Δὲν ἔχει συχώρεση οὔτε γιὰ μένα
οὔτε γιὰ σένα.
'Εξιλέωση δὲν ἔχει καμμιὰ.
Μ' ὅσες δάφνες
καὶ μ' ὅσα δάκρυα ὑποκρισίας
κι ἂν χύσουν οἱ ἄνθρωποι
δὲν ἔχει ἐξιλασμό.